

HETEROGÉN NYÁRI TÁRLAT

Torok Csaba

KÖRKÉP

(al fresco)

kérgem
hasadó augusztusom

a jól neveltek csökönyös daganatai
rángó teli szájak kráterein
izzanak dorombolva
mormog körötted a kihasználatlan
szöknek a maradék bűzlő buborékai
a szabadítatlant kényelem dicséri
hús világotokba fölös legyek potyognak
az üveghatáron innen a színek
sokszor tört serege szokásból támad
a falakon túlra már nem a te közege
a fölfoghatatlan fény elejt
uszonyaid szikkadtan pattannak szemedre
tömített kopoltyúkat már hiába
tisztítanának szándék-hullámverések
a felszínen szapora férges tepedő tutaja
díszhalaknak senki sem vet horgot
kilöttyenthetnéd magad csak egy pillanat
az életoldat már túltelített
de belédakadnak váratlan hurkok
rágott sebeken hínáros kötszerek

páfrányok sziklacsipkés vonulata
közvetett ragyogásban a láthatár
a homály hasadékaiban

felpuffadt lepkék puha tánca
kagylók véres rikácsolása az egyetlen zene
szendergő sárkányok buknak fekete delelőn
mérges lila sünök a vesztett bosszú helyett
kilenckarú polipok várnak a csöndben
a szomjas lábak már messze a sivatagban úsznak
füttyül a föld vak madarak kormos fészke fölött
magtalan tojások álma éjszakát éget
ziháló halak öröködnék
távcsöves szemmel a fákon
valami kötekedve ugat a kövek mögött
faragott bot a kezében
s pattan az ajándékedény minden kénye
de az úszókat bölcsék hálába fogják
a véglények amorfi égbolton mocorognak
ó képlékeny világ
ó gyűrhető falak

a röppentyűk szabott pályájukon kívül
hullnak a célra
foglyul ejtett bolygók botladoznak
kitaposott úton
nyomukban mérföldkövek olvadnak éggé
márványerények görcse csikorogva enged
fölvonóhidak dörögnek viseltes láncokon
hullik alá a tilos
ritkul az ártalomerdő
az ostrom penészes fegyverei sárba gurulnak
a várban már lóduznak a húsharangok
a tépett zászlók féllábon lengedeznek
gyönyörű engesztelői a lemondott gondolatnak
kiéhezettek ödöngnek csontrácsos ablakok alatt
fent rőt függöny lebben csábító pantomim
zengj hozzá zsoldárt talponlőttek orgiáin
huzatos korlátokon csusszanj
acsarkodva minden ámuló arccal
meddő átkok bugyognak fel a réten
kicsi gombák füstölnek lángtalan

ki vezet ki ugat egy az út
a zsoldos idő kezünkre játszik
szívós ujjak kúsznak a csúcsra
szakadnak a párolgó erek a szívig
poros szárnyak hullása hatalom
bajos érvekkkel könnyörög a hült
már vad füvek dúlnak nyálazott sírokon
gyökerek iramodnak végig a gerincen
fák öröme szökken ürülő fejekben
harapott láncon mosolyog a vágyott
sovány a végtelen a tér korogva tágul
szelek étvágyát gyűjtsd be öledbe
futtasd szemét a mának ó éhség kegyetlen
hörpöld világát idd fröccsenő sarát egének
tápláló emlékein falatozz felejtse
habzsold kocsonyás idejét savas hadurunk
s hagyd el a térbeli tálat

dobd rá a vacogó pléhfedőt
késedet fordítsd a kifulladt napnak
gyulladnak már a szigetelők

kérgem
romboló augusztusom

Újvidék 64 8 29

TANULMÁNYFEJ

(alabástromgipsz)

kristályos szó-fossziliák rezdülnek táru lón
tompult szúnyogok messzi bokád körül
homokkal tömött uszályok lengnek föl a folyón
oldott lábak alkalma kőbe merül
gumia broncsban konokon perceg a hívő szú
süllyedő kezekben acélhid zendül
hűlt csodák eróziója hiába szigorú

tárt kapu mér
kulcsot kér gond
asztalt bont ész
félút kést fen
törvényt bűn véd
két én félt hont
tárt kapu mér

rengő körtáblán ködbe faragott sakkfigurák
napsá rkányt eregetnek tiltott szeleken
gondjaid háttérben forgó aktjai befonják
szobrok langy szakállát fűtetlen műteremben
süket szökőkút vastapsa kívánja haragod
a csatazaj heves és ünneplő legyen
vadon mélyébe vonulnak szómarta csillagok

tört falon át
kő szárnyat bont
zokog a zár
fekete cse lt
kopog a vád
láng oltárt ront
tört falon át

Újvidék 64 7 31

V E S Z T E S É G

(alumínium és vas)

kilométerek szennyesen

lassú mosolyod
miért ringatod
védett idegen
gyanús elébem

pad ül zsibbasztón öledben

ezek a foszló klinikák
föld alól majd felhorkannak
kereplőt kérnek s trombitát
fogadalmak templomának

ha jaj

imádba már nem szólhatnak

ha jaj

falánk diadalív alatt
a hősök szótlán lerogynak
kődarcukon fagyalt olvad
emlékcsap lesi szomjukat

ár partot mos ár partot rak

két forró nap kél
a folyó fölött
két barna nap kél
a felhők alatt

alámerülnek a szavak

Szeged, 64 április

P L A N C T U S

(gouache-miniatúra)

álmod oldja végtelen
zárka réme értelem
kosárnak galambja
fészked rijja szárnyadat
véred várja pirkadat
börtönöd bomlasztja

bátor féli röptödet
tépi tollad ünneped
hallgatag intelem
búgjon szomjad partokon

hallhatatlan szónokom
kés követ szüntelen

hamvas kedved szél viszi
éhes égnek hódolat
földnek ínyenc férgei
élik tűzhalálot

dőlt nyarunknak ágain
lángok állnak éj-lesen
csillag hörghi állatin
fű a kőnek félelem

száll a szikra nesztelen
csontod úszik mérlegen,
támad átkos győzelem
túlvilági fészkeken

egy-emberként öljétek

Palics, 84 8 23